

Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

El vi Sisquella Blanc

He descobert aquest curiós vi a la Fira Alimentària de Barcelona. Elaborat amb les varietats Garnatxa blanca, Albariño i Moscatell d'Alexandria. Aromes que recorden els cítrics com la llimona, també la fruita blanca madura i la pinya tropical. Notes de torrats i vainilles provinents d'una lleugera criança en fustes de roure francès amb *battonage* cada quinze dies. És un vi fresc, floral i simpàtic, amb

un toc enigmàtic que el fa molt atractiu i inèdit. Representa l'atreviment d'una flor blanca que destaca en una zona de vins negres. Les vinyes estan situades a més de 600 metres d'altitud a la població de l'Albagés i de la Pobla de Cérvoles. La verema es fa manual en caixes de 15 quilos per mantenir els raïms sençers abans de la vinificació. Vi molt adequat per a plats de peix al forn.

El celler elaborador: Clos Pons, elaborador del vi Sisquella, està situat a la comarca de les Garrigues, al sud de la província de Lleida, a les poblacions de L'Albagés i la Pobla de Cérvoles, en terrenys àrids i secs. És l'expressió de la relació de la Família Pons i la terra. Estan emparats per la D.O. Costers del Segre. És un nou projecte després de diverses generacions dedicades al cultiu d'oliveres per a l'elaboració d'oli d'oliva de qualitat. El seus vins negres, d'extraordinària qualitat, recullen la identitat de la terra i la climatologia extrema de Les Garrigues. Per a més informació: www.grup-pons.com.

Col.leccionisme

Papermaniàtics a Sant Feliu

La ciutat acull una de les primeres fires col.leccionistes de l'any

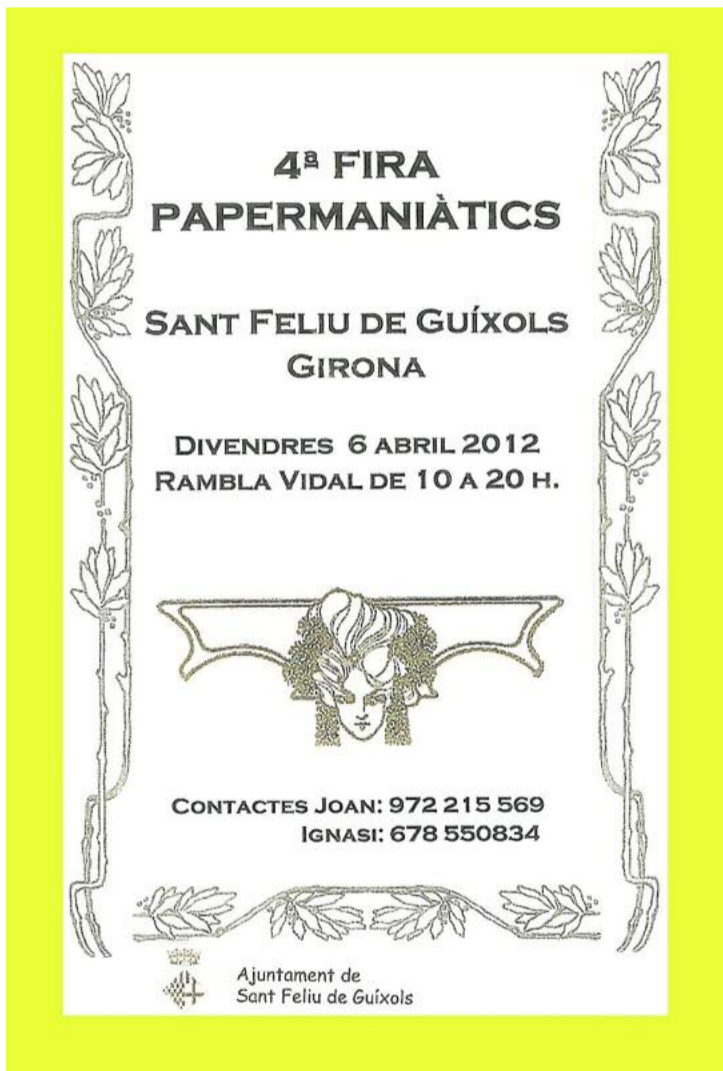
Xavier Romero
www.catalunya-postal.cat

Torna a iniciar-se amb força una nova temporada de fires de col.leccionisme a les places i passejos de les nostres poblacions, i concretament a Sant Feliu de Guíxols ja és a punt la primera d'elles, que se celebrarà aquest proper Divendres sant, dia 6 d'abril, amb horari de 10 del matí fins a les 8 de la tarda, al lloc habitual de la Rambla Vidal. La trobada es diu Papermaniàtics i està organitzada pels coneguts comerciants i col.leccionistes de Girona Joan Cortés i Ignasi Sarrias, persones que amb els seus col.laboradors i una llarga cartera de seguidors acostumen a convocar al llarg de l'any diverses fires, bé a títol personal, bé donant suport a altres promotors particulars, i vinculats en alguns casos a les diferents associacions filatèliques i de col.leccionisme.

La quarta edició de Papermaniàtics de Sant Feliu torna a comptar amb el suport de l'Ajuntament de la ciutat i seran una quinzena de parades les que hi concorreran, amb una ingent quantitat i varietat de paper imprès en general, que es veurà reforçada per un apartat destacat i que sempre ha cridat l'atenció del gran públic, com és el dedicat als cartells de cinema.

D'altra banda, Ignasi Sarrias, la seva companya Teresa Torres i el barceloní Quico López organitzen per al dia 22 del present mes d'abril, a les Cotxeres de Sants de Barcelona, la 37ª fira Joguetmaniàtics, dedicada al món de les joguines, especialment les antigues i de col.lecció. Un altre certamen relacionat amb el joguet serà el monogràfic que per al mes de setembre es farà també a Sant Feliu de Guíxols, mentre que a Figueres ja tenen consolidades i amb una excel·lent reputació les fires del Joguet, del Paper i del Llibre. I sense sortir del món de la joguina, ara per ara seguit potser per una major quantitat de gent de mitjana edat, recordar igualment la trobada més novella de totes, la de Quart, que per la diada de Tots Sants aconseguirà aplegar desenes de venedors i de canvistes vinguts molts d'elles de la veïna França.

La següent convocatòria de la temporada, i

segurament la de més solera de totes les que se celebren a les comarques gironines, és la del Cop d'Ull de Banyoles, que enguany arriba a la seva 63ª edició i que com és habitual es desenvoluparà Dilluns de Pasqua, el proper dia 9.

Quan preguntem a Joan Cortés per l'actual situació del mercat del col.leccionisme popular, comenta que l'ambient que es viu no és aliè al comportament general de l'economia, i que en conseqüència ha baixat força el volum de transaccions, amb uns percentatges acusats en aquest sentit però que es poden remuntar. El més important de tot plegat és que s'evidencia que encara hi ha afició, majoritàriament per part de la gent de sempre, els practicants de tota la vida, i que la menor aflluència de diners fa que algunes il·lusions es vagin alentint, tot i que els apartats que tracten de les postals en general, dels articles del setè art, els cromos, i els llibres monogràfics i de temes locals, encara es podria aseverar que es mantenen prou fermes.

Gironins del segle XIX

Jaume-Joan Lleys Agramont

No hi havia cosa més bonica que omplir la Catedral de notes. Primer amb l'orgue per, tot seguit, afegir-s'hi les veus. L'instrument començava amb timidesa i, poc a poc, acompanyat dels cantaires, portava la melodia fins a un *crescendo* majestuós. Era en aquell moment quan li agradava fixar-se en la cara d'emoció dels fidels, que es deixaven endur per aquella música meravellosa.

Jaume-Joan Lleys Agramont va néixer a Figueres el 1803. Va estudiar música a Barcelona amb el mestre de capella de Santa Maria del Mar, el sacerdot Francesc Andreu Castellar. El 1820, quan només tenia 17 anys, va aconseguir la plaça de mestre de capella de la Catedral de Girona. Eren temps convulsos en què una sublevació progressista volia acabar amb l'absolutisme del rei Ferran VII. Aquest context polític ho complicava tot i, òbviament, l'estament eclesiàstic –un dels més poderosos del moment– també en patia les conseqüències. Aquesta inestabilitat va afectar la trajectòria de Lleys, que el 1822 va haver de deixar el càrrec per recuperar-lo l'any següent, quan el monarca, amb l'ajuda de França, imposava de nou el seu règim autoritari. El 1824, però, el músic va canviar la plaça amb el sacerdot Josep Barba Benda, mestre de capella de la Catedral de Castelló d'Empúries. Malgrat ser una mena de permuta, el musicòleg Francesc Civil, en un article a *Revista de Girona*, apunta que Lleys va haver de superar unes oposicions força complicades per fer-se amb la nova plaça. Sigui com sigui, ja no es va moure d'aquella vila, on havia nascut la seva mare.

Jaume-Joan Lleys Agramont va morir a Castelló d'Empúries el gener de 1853, als 50 anys. Segons Civil, durant les quasi tres dècades que hi va ser, es va convertir un dels mestres de capella més reputats de Catalunya, tant per les seves composicions –quasi totes de caire religiós– com pels seus tractats d'harmonia, que seguien els nous corrents europeus liderats pel compositor Jean Philippe Rameau.

Per disposició testamentària va fer sobreviure la seva vocació docent, ja que va deixar diners suficients perquè els seus nebots, Isidre Lleys Pagès i Antoni Agramont Quintana, rebessin educació musical. El primer va ser organista i sacerdot de Figueres mentre que el segon va ser un destacat sardanista, famós sobretot per l'obra *El foc de Castelló*, la primera sardana reversa.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista